

ΜΙΝΩΪΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Κρήτη κατοικήθηκε για πρώτη φορά τη Νεολιθική εποχή.

Ο σημαντικότερος οικισμός

φαίνεται να ήταν η Κνωσός, όπως ακριβώς και στην Εποχή του Χαλκού. Στην 3η και 2η χιλιετία π.Χ. ο πολιτισμός στην Κρήτη έφτασε σε υψηλό επίπεδο κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης και καλλιτεχνικής παραγωγής.

Είναι γνωστός με το όνομα «μινωικός πολιτισμός» από τον μυθικό βασιλιά της Κνωσού Μίνωα και ήρθε στο φως στις αρχές του 20ού αιώνα με τις ανασκαφές του Βρετανού αρχαιολόγου Άρθουρ Έβανς στην Κνωσό.

Οι Μινωίτες ανέπτυξαν πολλές μορφές τέχνης σε θαυμαστό επίπεδο. Η μινωική τέχνη έχει ποικιλία και πρωτοτυπία. Όλα τα μινωικά έργα –αγγεία από πηλό ή πέτρα, ειδώλια, κοσμήματα, τοιχογραφίες έχουν κίνηση, ζωντάνια και χάρη και δείχνουν μια προτίμηση των Μινωιτών για την απεικόνιση της φύσης. Τα θέματα και η τεχνοτροπία τους επηρέασαν τους γειτονικούς λαούς, ιδιαίτερα τους Κυκλαδίτες και τους Μυκηναίους.

Οι τοιχογραφίες, που οι περισσότερες προέρχονται από το ανάκτορο της Κνωσού, παριστάνουν συνήθως θρησκευτικές ή τελετουργικές πομπές, ειδυλλιακά τοπία με πλούσια βλάστηση και ζώα, καθώς και θέματα από τον κόσμο της θάλασσας.

Κεραμική. Ο γρήγορος κεραμικός τροχός που έχει καθιερωθεί διευκολύνει την ταχύτερη κατασκευή των πήλινων αγγείων που είναι κομψά και έχουν ποικίλα σχήματα. Τα ωραιότερα αγγεία αυτής της εποχής στη μινωική Κρήτη είναι τα πολύχρωμα καμαραϊκά, που οφείλουν την ονομασία τους στο σπήλαιο των Καμαρών, όπου πρωτοβρέθηκαν. Κατασκευάζονταν στα εργαστήρια των μεγάλων ανακτόρων της Κνωσού και της Φαιστού. Τα καμαραϊκά αγγεία εξαγόταν σε όλη την ανατολική Μεσόγειο και την Αίγυπτο. Διακοσμούνταν συνήθως με πολύπλοκα καμπυλόγραμμα σχέδια γεμάτα φαντασία και σπανιότερα με θέματα από τον ζωικό και φυτικό κόσμο.

“Η Παριζιάνα” (1450 π.Χ. περίπου), τμήμα τοιχογραφίας, Ηράκλειο, Αρχαιολογικό Μουσείο.

Τμήμα τελετουργικής πομπής. Πρόκειται πιθανόν για ιέρεια ή ακόμα και θεά, που με την εκλεπτυσμένη μορφή της, το ύφος, τα βαμμένα μάτια και χείλη, τα μακριά κατσαρά μαλλιά εντυπωσιάζει. Αντίθετα από τους Αιγυπτίους, που ζωγράφιζαν σε επιφάνεια στεγνή, οι Μινωίτες δούλευαν σε νωπή επιφάνεια, πράγμα που προσδίδει περισσότερη αμεσότητα στο έργο, στο οποίο ο ζωγράφος έπρεπε να δουλέψει γρήγορα, σχεδόν ενστικτωδώς, με μεγάλη δεξιότητα. Παρ’ όλη την ομοιότητα των κατατομών με την αιγυπτιακή και τη μεσοποταμιακή ζωγραφική, στις οποίες το μάτι εμφανίζεται “κατενώπιον”, η κομψότητα της μινωικής μορφής με τα μακριά σγουρά μαλλιά, το γεμάτο αυτοπεποίθηση παράστημα και το χαμογελαστό πρόσωπο ξεχωρίζει. Επίσης, η γωνιακότητα των μορφών που παρατηρούμε στην αιγυπτιακή ζωγραφική εδώ γλυκαίνει με καμπύλες, οι οποίες υποβάλλουν την ελαστικότητα και την κίνηση των ζωντανών όντων

“Τα ταυροκαθάψια” (λίγο μετά το 1500 π.Χ.), τοιχογραφία από την Κνωσό, Ηράκλειο, Αρχαιολογικό Μουσείο.

Η τοιχογραφία είναι τμήμα ευρύτερης σύνθεσης και προέρχεται από το ανάκτορο της Κνωσού, όπως και η “Παριζιάνα”. Μόνο μερικά κομμάτια της παράστασης παραμένουν σώα. Είναι εντυπωσιακός ο τρόπος των κινήσεων των νέων γυναικών (οι οποίες απεικονίζονται με ανοιχτόχρωμο δέρμα) και των νέων ανδρών (με σκουρότερο) που παίρνουν μέρος σε αυτή την τελετουργία.

Τα παιχνίδια με τον ταύρο (δεν έχουν καμιά σχέση με τις σύγχρονες ταυρομαχίες) συνέβαιναν στις κεντρικές αυλές των μεγάλων ανακτόρων. Ο νέος άντρας παρουσιάζεται να εκτελεί ριψοκίνδυνα ακροβατικά επάνω στην πλάτη του ταύρου, ενώ η κίνηση του ταύρου υποβάλλεται από την επιμήκυνση του σώματος και της καμπύλης που διαγράφει.

Η θεά των όφεων.
Ειδώλιο γυναικείας
θεότητας που
κρατά στα χέρια
της δύο φίδια.
(Αρχαιολογικό
Μουσείο Ηρακλείου)

“Η μεγάλη θεά των όφεων” (1600 π.Χ. περίπου), φαγεντιανή, ύψος 34,2 εκ., Κνωσός, Ηράκλειο, Αρχαιολογικό Μουσείο.

Αφιερωματικά στη θεά-Μητέρα είναι πολλά πήλινα ειδώλια όπως οι ολόγλυφες θεές των όφεων από επισμαλτωμένο πηλό. Με λιτότητα αλλά και με λεπτομέρειες στο ρούχο και στα τυλιγμένα με φίδια χέρια, η μορφή αποπνέει πνευματικότητα, που φανερώνεται στα έντονα μάτια και στα χρώματα του προσώπου.

1

2

3

4

1. Ο δίσκος της Φαιστού αποτελεί το σπουδαιότερο δείγμα ιερογλυφικής γραφής από την Κρήτη.

Μέχρι στιγμής δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί και το περιεχόμενό του παραμένει ακατανόητο.

Η επικρατέστερη άποψη είναι ότι πρόκειται για ύμνο σε κάποια θεότητα. (Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου ,1600 π.Χ. περίπου).

2. Μεταγραφή των ιερογλυφικών του δίσκου της Φαιστού. Δεν υπάρχει σχέση

με τα αιγυπτιακά ιερογλυφικά. Παρουσιάζονται μορφές και αντικείμενα της καθημερινής ζωής, ανθρώπινες μορφές και μέλη του σώματος, εργαλεία, ζώα και φυτά. Μπορείς να προσδιορίσεις τι εικονίζουν τα σύμβολα, σύμφωνα με την αρίθμηση;

3. Χρυσόδετος

Σφραγιδόλιθος με παράσταση

Λιονταριού και Δαμαστών (Μουσείο Ηρακλείου).

4. Δείγμα της υψηλής λιθοτεχνίας των Μινωιτών. Σφραγιδόλιθος της περιόδου των νέων ανακτόρων (Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου).

Πήλινος καμαραϊκός κρατήρας με ολόγλυφα άνθη. (1850-1750 π.Χ. περίπου), Ηράκλειο, Αρχαιολογικό Μουσείο.

Από τα χαρακτηριστικότερα κεραμικά αγγεία είναι τα περίφημα καμαραϊκά. Ονομάστηκαν έτσι από το χωριό Καμάρες, στην Κεντρική Κρήτη, όπου βρέθηκαν μέσα σε σπήλαιο. Τα καμαραϊκά αγγεία έχουν πρωτότυπα σχήματα και είναι διακοσμημένα με πολύπλοκα σχέδια από ατέρμονες συστροφές και στιλιζαρισμένα ζωικά και φυτικά μοτίβα. Χαρακτηριστικό των καμαραϊκών αγγείων είναι η πολυχρωμία: κόκκινο, κίτρινο, λευκό. Μερικά είχαν πολύ λεπτά τοιχώματα που θυμίζουν κέλυφος αυγού (ωοκέλυφα).

Τα περισσότερα μινωικά ειδώλια είναι πήλινα και παριστάνουν γυναίκες, δε λείπουν όμως και ειδώλια ανδρών και ζώων. Αξιοσημείωτα είναι τα ρυτά, μεγάλα αγγεία, ορισμένα με μορφή κεφαλής ζώου, συνήθως του ιερού μινωικού ταύρου, τα οποία χρησιμοποιούνταν στις τελετουργίες. Υπάρχουν επίσης περίτεχνα κοσμήματα από χρυσό και ασήμι και σφραγίδες από ελεφαντοστό και από σκληρούς ημιπολύτιμους λίθους με εγχάρakta γραμμικά σχέδια.

Πήλινο ειδώλιο γυμνόστηθης γυναίκας.

Είναι χαρακτηριστική η ενδυμασία και η κόμμωση.

Η γυναίκα βρίσκεται σε στάση προσευχής.

(Μουσείο Ηρακλείου)

Ρυτό σε μορφή κεφαλής ταύρου. Τέτοιου τύπου αγγεία χρησιμοποιούνταν σε θρησκευτικές τελετές, (Μουσείο Ηρακλείου).

(Το Ρυτό ήταν δοχείο για πόσιμα υγρά ή χοές κατά τη διάρκεια σχετικών τελετουργιών. Είχε ανοιχτό στόμιο και οπή κοντά στον πυθμένα, που πιθανώς χρησίμευαν στη διάχυση του υγρού .

Χοές :χύσιμο υγρών στους τάφους, ως προσφορά στους νεκρούς)